

ΠΡΩΤΟΔΙΑΚΟΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Ι.Ν.ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ & ΑΓ. ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΔΙΑΚΟΝΟΣ

Φεβρουάριος 2022

Έτος 11^ο - Τεύχος

113

Διεύθυνση:

Κοιμ. Θεοτόκου 11
14565 Αγ.Στέφανος

Τηλέφωνο:

210 8141919

site:

www.agios-stefanos.gr

email:

grammateia

@agios-stefanos.gr

fb:

Enoria Agiou Stefanou

Περιεχόμενα

Α) Σπουδαία
πρόσωπα της Αγίας

Γραφής (Π.Δ.)

Β) Λειτουργική

όρολογία

(ΔΗ' μέρος)

Γ) Το Μέγα

Γεροντικόν

Δ) Αγία Μερόπη

Ε) Ακολουθίες μηνός

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ

ΤΗΝ

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗ

ΤΟΥ

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑΚΟΥ

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΒΑΡΒΑΡΑΣ

ΜΗΝ ΠΕΤΑΤΕ

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΜΑΣ

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΑΛΛΟΣ

ΙΣΩΣ ΤΟ

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ

ΜΕΛΕΤΗΣΕΙ

Έπιμέλεια

Σύνταξη

π.Χρ.Θ.

Α) Γνωριμία με την Αγία Γραφή

«Μετά από την ανάγνωση των Γραφών, να αναγινώσκεις και τους θείους Πατέρες που είναι ερμηνευτές των Γραφών... διότι οι Πατέρες, αναπτύσσοντας τα κρυμμένα νοήματα των Γραφών φωτίζουν το νοῦ και κάνουν να γνωρίζεις εκείνα που πριν δεν γνώριζες».

(Αγ.Νικοδήμου του Άγιορείτου, Συμβουλευτικόν Έγχειρίδιον)

Έρμηνεία του Έξαψάλμου

(+ Ίερεμία Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος και Μεγαλουπόλεως)

Α' ΜΕΡΟΣ

Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; Πολλοί ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ πολλοί λέγουσι τῇ ψυχῇ μου οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ (διάψαλμα). Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου. Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ. Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνωσα ἐξηγέρθη, ὅτι Κύριος ἀντιλήφεται μου. Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι. Ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με, ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως, ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας. Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Στόν μικρό αυτό ψαλμό ἀκοῦμε τὸν ποιητὴ του νὰ θρηνεῖ καὶ νὰ στενάξει, γιατί βλέπει πολλούς, οἱ ὅποιοι τὸν θλίβουν καὶ ἐπαναστατοῦν ἐναντίον του. Ἀλλά ὁ ψαλμωδός μας πιστεύει στὸν Θεό, γι' αὐτό καὶ στὸν πόνο του καὶ τὴν ἀγωνία του αὐτὴ ἀπευθύνεται πρὸς Αὐτόν καὶ τοῦ λέγει: «Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; Πολλοί ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ». Πόσο πολλοί, Θεέ μου, λέγει, ἔγιναν οἱ ἐχθροί μου! Καὶ ὁ ποιητὴς φαντάζεται τοὺς ἐχθρούς του σάν ἕνα στράτευμα πού ὀρμαῖ ἐναντίον του, γι' αὐτό καὶ λέγει «ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ» (στίχ. 2). Ἀπὸ τὴν ἔκφραση αὐτὴ μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐδῶ πρόκειται γιὰ κάποιον στρατιωτικό ἢ πολιτικό ἀρχηγό ἢ ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα ἀρχιερέα, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπαναστάτησε ἕνα μέρος τοῦ λαοῦ. Ἀλλ' αὐτό δέν εἶναι βέβαιο, γιατί εἶναι συνηθισμένο στό Ψαλτήριο νὰ παρομοιάζονται μέ ἐρχόμενο στράτευμα οἱ ἐχθροί πού κινοῦνται ἐναντίον κάποιου .

Οἱ ἐχθροί ὅμως τοῦ ψαλμωδοῦ τὸν πονοῦν ἀκόμη περισσότερο, γιατί δέν τὸν θλίβουν μόνο μέ τὰ ὅσα κακὰ τοῦ προξενοῦν – καὶ τὰ ὁποῖα δέν ὀνομάζει ὁ ποιητὴς μας –, ἀλλά τὸν πονοῦν, γιατί τοῦ εἰρωνεύονται τὴν πίστη του στὸν Θεό. Τοῦ λέγουν: «Οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ» (στίχ. 3). Ἐβλεπαν δηλαδή οἱ ἐχθροί του ὅτι στήν πολεμική, πού αὐτοὶ τοῦ κάνουν, αὐτός ὁ ποιητὴς κατέφευγε μέ πίστη στό Θεό, γιὰ νὰ πάρει δύναμη ἀπ' Αὐτόν μέ τὴν προσευχή. Ἀλλά ἔβλεπαν ὅτι ὁ ποιητὴς ἐξακολουθεῖ νὰ εὐρίσκεται στήν δεινὴ του θέση καὶ νὰ μὴ λαμβάνει τὴν θεία βοήθεια πού αὐτός ζητοῦσε. Γι' αὐτό ἀκριβῶς τὸν εἰρωνεύονταν καὶ τοῦ ἔλεγαν τὸν πικρό λόγο «οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ». Σάν νὰ ἔλεγαν: Τί κουράζεται; Ἀφοῦ τὸν ἐγκατέλειψε ὁ Θεός του. Ἀλλά ἐδῶ πρέπει νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ θαυμάσουμε τὸν ψαλμωδό μας, γιατί, παρά τὴν ἐπὶ πολὺ εἰρωνεία τῶν ἐχθρῶν του, αὐτός στεκόταν ἐδραῖος στήν πίστη του καὶ συνεχῶς προσευχόταν καὶ δέν κλονιζόταν.

Ἀλλά ἡ πίστη τοῦ ποιητοῦ τοῦ ἔδωσε πράγματι κουράγιο καὶ δυνάμωσε τὴν θλιμμένη καὶ καταπεσμένη ψυχὴ του. Γι' αὐτό καὶ τώρα τὸν ἀκοῦμε νὰ ἐκφράζεται μέ σταθερότητα καὶ δυναμισμό: «Σὺ, Κύριε, – λέγει – ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου» (στίχ. 4). Σάν νὰ λέγει: Θεέ μου, πιστεύω ὅτι θά μέ βοηθήσεις, ὅτι θά φανεῖς «ἀντιλήπτωρ μου». Καὶ τότε θά μέ δοξάσεις καὶ θά μέ κάνεις νὰ περπατῶ μέ ὑψωμένο τό κεφάλι! «Δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου»! Δηλαδή, μέχρι τώρα ὁ ποιητὴς, λόγω τῆς πολεμικῆς τῶν ἐχθρῶν του, ἦταν τεταπεινωμένος καὶ συντετριμμένος καὶ περπατοῦσε μέ σκυμμένο τό κεφάλι του, μὴ βλέποντας μάλιστα ἄμεση καὶ τὴν θεία βοήθεια. Ἡ πίστη του ὅμως δέν τὸν ἄφησε νὰ καταπέσει, ἀλλά ἀπὸ τό βάθος τῆς θλίψεώς του ἔκανε ἄλμα εἰς ὕψος καὶ τονωμένος τώρα καὶ δυναμωμένος δηλώνει μέ σταθερότητα τὴν πίστη του στὸν Θεό λέγοντας: Θά μέ βοηθήσει καὶ θά μέ ὑπερασπίσει καὶ θά μέ δοξάσει ὁ Θεός μου. «Σὺ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου»!.

Συνεχίζεται...

Β) Γνωριμία με την λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας

Λειτουργική δρολογία [κατ' αλφάβητον λειτουργικό λεξικό] (ΛΗ' μέρος)

Μ

Μυροδοχείο(ν).

Φιαλίδιο επενδεδυμένο με μέταλλο, στο οποίο φυλάσσεται τὸ Ἅγιο Μύρο γιὰ τὴ χρῆση τῶν νεοφώτιστων ἢ γιὰ ἄλλες προβλεπόμενες ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη χρήσεις (ἐγκαινία ναῶν). Στὸ πόμα του εἶναι προσαρμοσμένο εἰδικὸ ἄλειπτρο. Τὸ Ἅγιο Μύρο καθαγιάζεται στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία σὲ εἰδικὴ τελετὴ, παραλαμβάνεται δὲ ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους ἐκκλησίες καὶ ἀ-νανεώνεται γιὰ νὰ διατηρεῖ πάντοτε τὴν εὐώδη ὁσμὴ του. Δὲν παρατίθεται σ' αὐτὸ λάδι ἢ ἄλλες οὐσίες παρὰ μόνο σὲ ἐκτακτὴ ἀνάγκη.

Μυστήρια (τῆς Ἐκκλησίας).

Ἄς ξεκινήσουμε ἀπὸ τὴ σημασία τῆς λέξεως «Μυστήρι-ο».

Ἡ λέξη «Μυστήριον» προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ρῆμα μύω (ποὺ σημαίνει κλείνω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ μὴ βλέπω καὶ τὸ στόμα μου γιὰ νὰ μὴ πῶ μετὰ ὅ,τι μάθω), καὶ ἔχει τὴν ἔννοια τοῦ μυστικοῦ, τοῦ ἀπόκρυφου, τοῦ ἀκατάληπτου καὶ τοῦ μυστηριώδους.

Στὴν Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη συναντοῦμε τὴ λέξη «μυστήριον» 45 φορές καὶ σημαίνει τὴ μυστικὴ βουλή τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἔννοια καὶ σημασία κρυμμένη καὶ συμβολικὴ κάποιου θεσμοῦ ἢ κάποιας διηγήσεως ἢ κάποιου συμβολικοῦ ὀνόματος. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως πούθεν ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή δὲν συναντιέται ἡ λέξη μετὰ τὴν ἔννοια τῆς ἱερῆς τελετῆς ποὺ μετὰ αἰσθητὰ σημεῖα μεταδίδει τὴν ὑπερφυσικὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἐπειδὴ ἡ λέξη «μυστήριον» ἔχει εὐρεία ἔννοια, ἔφτασε στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα νὰ σημαίνει:

α) Μυστηριώδεις διδασκαλίες, ὅπως εἶναι τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ Παρθένο, ἡ θεία ἐνανθρώπηση, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἀνάληψη, ὁ σταυρικὸς θάνατος, ἡ ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου κ.λπ.

β) Μυστηριώδεις τελετὲς γενικὰ ὅπως ἡ μοναχικὴ κουρά, οἱ εὐχὲς γιὰ τοὺς κεκοιμημένους κ.λπ.

γ) Τέλος ἐπικράτησε νὰ ὀνομάζονται κυρίως Μυστήρια στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα, οἱ ἱερὲς τελετὲς ποὺ ἔχουν συσταθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖες μετὰ ὁρατὰ σημεῖα μεταδίδουν τὴν ἀόρατὴ θεία χάρη καὶ στὴν τέλεσή τους ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «ἄλλα βλέπουμε καὶ ἄλλα πιστεύουμε».

Σὲ ἐσωτερικὴ καὶ πνευματικὴ ἔννοια ὀνομάζουμε μυστήριον τὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας τὴ μυστικὴ ἐκείνη περιοχὴ καὶ τὸ γεγονός τῆς συναντήσεως τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας μετὰ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὶς προσωπικὲς θεῖες ἐνέργειες. Ὁ ἀνθρώπος φέρνει στὴν Ἐκκλησία τὴν ἐλεύθερη θέλησή του, δηλαδὴ τὴν καθημερινή, ἔστω καὶ ἀποτυχημένη, προσπάθειά του νὰ ξαναγυρίσει στὴ «φυσικὴ» του πραγματικότητα, στὴν ἐνότητα μετὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ στὴν κοινωνία μετὰ τὸν Θεό. Καὶ στὴν

Ἐκκλησία βρίσκει τὴν χαρισματικὴ ἀναπλήρωση τῆς δικῆς του προσπάθειας ποὺ δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Στὸ χῶρο τοῦ μυστηρίου ἢ ἀνθρώπινη προσπάθεια συναντιέται μετὰ τὴ θεία ἀγάπη, ἢ προσωπικὴ ἀσκήση ἢ προσωπικὴ ἀποτυχία καὶ ἁμαρτία ἀναπληρώνεται ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Τὰ Μυστήρια ξαναγεννοῦν καὶ φέρνουν στὴν πρώτη φύση τὸν ἀνθρώπο, ἐπειδὴ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ εἶχε δοθεῖ στὸν πρῶτο ἀνθρώπο μαζί μετὰ τὴ ζωή, μᾶς ξαναδόθηκε στὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος καὶ στὸ Χρίσμα. Ἡ Ἐξομολόγησις εἶναι οὐσιαστικὰ μιὰ θεραπευτικὴ ἀγωγή καὶ ἡ θεία Εὐχαριστία προσφέρει τὸ «φάρμακον ἀθανασίας».

Μερικοὶ ἰσχυρίστηκαν ὅτι στὰ Χριστιανικὰ Μυστήρια ὑπάρχει μιὰ ἐπίδραση ἀπὸ τὶς μυστηριακὲς τελετὲς τῶν εἰδωλολατρῶν, ποὺ συνδέονται εἴτε μετὰ τὸ τυπικὸ τῆς μυστικῆς μύσεως αὐτῶν ποὺ μετέχουν στὶς εἰδωλολατρικὲς τελετὲς, εἴτε μετὰ τὴ δραματικὴ παράστασις τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου, τῆς ἀναβιώσεως καὶ τῆς τελικῆς νίκης τοῦ ἰδρυτοῦ θεοῦ τῶν μυστηρίων (Διονύσου, Περσεφόνης κ.λπ.) μετὰ τὴν ἐλπίδα οἱ μνημένοι νὰ μετέχουν στὴ ζωή τῆς θεότητος καὶ νὰ βροῦν σωτηρία μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὅμως στὶς μυστηριακὲς λατρεῖες, δὲν ὑπῆρχε κάποια διδασκαλία, ἀλλὰ δραματικὴ ἐνέργεια, ποὺ ὀδηγοῦσε σὲ ἔκστασι καὶ ἱερὸ ἐνθουσιασμό, καὶ γι' αὐτὸ χρησιμοποιοῦνταν μουσική, χορός, καθαρτικὰ λουτρά, ἱερὰ δεῖπνα, καὶ κάθε εἶδος «ἄργιον».

Εἶπαμε ἤδη ὅτι πούθεν ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή ἡ λέξη μυστήριον δὲν ἔχει λατρευτικὴ σημασία ἀλλὰ σημαίνει τὴ βουλή τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀνεξιχνίαστο σχέδιόν Του τὸ «ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν γενεῶν» τὸ ὁποῖο μόνο «νῦν ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ». Ἔτσι εἶναι τελείως ἀσύμμετρο ἡ λέξη μετὰ τὰ εἰδωλολατρικὰ μυστήρια τῆς ἐποχῆς ποὺ γράφτηκαν τὰ κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Τὸν Β' καὶ Γ' αἰῶνα ποὺ διαδόθηκαν καὶ ἦσαν κίνδυνος γιὰ τὸν Χριστιανισμὸ τὰ εἰδωλολατρικὰ μυστήρια, οἱ Χριστιανοὶ συγγραφεῖς Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, Ἰουστίνος, Τερτυλλιανὸς κ.α. ἀποκρούουν μετὰ σφοδρότητα τὰ ἔθνη μυστήρια καὶ τὰ κατηγοροῦν ὅτι πιθηκίζουσι καὶ μιμοῦνται τὶς Χριστιανικὲς τελετὲς (βάπτισμα, ἱερὸ δεῖπνον κ.λπ.). Ἔτσι οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ συγγραφεῖς βλέπουν ὁμοιότητες, ἀλλὰ ὑπερασπίζονται τὴν προτεραιότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅταν χρησιμοποιοῦν, γνωστὲς στοὺς ἔθνικοὺς εἰκόνες καὶ παραστάσεις, ἀπευθύνουν μετὰ κάποιο τρόπο στοὺς ὁπαδοὺς τῶν ἔθνικων μυστηρίων τὴν πρόσκλησις: «Ἐλάτε σ' ἐμᾶς. Ἐμεῖς ἔχομε τὰ ἀληθινὰ Μυστήρια».

Ἡ πολεμικὴ στάσις τῶν Χριστιανῶν ἀπέναντι στὰ ἔθνη μυστήρια προέρχεται ἀπὸ τὴ βεβαιότητα, ὅτι μετὰ τῶν Χριστιανικῶν καὶ ἔθνικων μυστηρίων ὑπάρχει βασικὴ διαφορὰ γιὰτί τὰ ἔθνη ἔχουν πανθειστικ-ὄφυσιολατρικὸ χαρακτήρα καὶ συνεχίζουσι τὴ λατρεία ἀρχαίων γεωργικῶν λαῶν, ποὺ εἶχε σὰν ἀντικείμενον τὴ νέκρωσις τῆς φύσεως κάθε χειμῶνα καὶ ἀναζωογόνησίν της κάθε ἀνοιξί, ἐνῶ ἡ Χριστιανικὴ λατρεία ἔχει θεμέλιόν της τὸ ἱστορικὸ γεγονός τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου.

Συνεχίζεται...

Γ) ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ (Ἀποσπάσματα)

ΤΟΜΟΣ Α' - ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Γιὰ τὴν κατάνυξη

Κάποιοι ἀδελφοὶ ἐπισκέφθησαν τὸν ἄββᾶ Φίλικα, ἔχοντας μαζί τους ἀνθρώπους κοσμικούς, καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς πεί ἓνα λόγο, ἀλλὰ ὁ Γέροντας σιωποῦσε.

Καθὼς ὅμως τὸν παρακαλοῦσαν πολλὴ ὥρα, τοὺς εἶπε: «Θέλετε ν' ἀκούσετε κάποιον λόγο;»

Τοῦ λένε: «Ναί, ἄββᾶ», καὶ ὁ Γέροντας τοὺς εἶπε:

«Τώρα πιά δὲν ὑπάρχει λόγος! Ἄλλοτε, ὅταν ρωτοῦσαν τοὺς Γέροντες οἱ ἀ-

δελφοὶ καὶ ἔκαμναν ὅσα τοὺς ἔλεγαν, ὁ Θεὸς τοὺς φώτιζε πῶς νὰ μιλήσουν. Τώρα ὅμως, ἐπειδὴ ρωτοῦν βέβαια, ἀλλὰ δὲν τηροῦν αὐτὰ πού ἀκοῦν, ὁ Θεὸς πῆρε ἀπὸ τοὺς Γέροντες τὴ χάρη κι ἔτσι δὲν βρίσκουν τί νὰ ποῦν, γιατί ἀκριβῶς δὲν ὑπάρχει αὐτὸς πού θὰ τὰ ἐφαρμόσει.»

Ἐπὶ τὰ ἀκούσαν αὐτὰ οἱ ἀδελφοὶ στέναξαν καὶ εἶπαν:

«Ἄββᾶ, προσευχήσου γιὰ μᾶς.»

Διηγήθηκε ἓνας Γέροντας ὅτι κάποιος ἀδελφὸς ἤθελε νὰ φύγει γιὰ νὰ μονάσει, ἀλλὰ τὸν ἐμπόδιζε ἡ ἴδια ἡ μητέρα του.

Αὐτὸς ὅμως δὲν παραιτοῦνταν ἀπὸ τὸν σκοπὸ του καὶ ἔλεγε: «Θέλω νὰ σώσω τὴν ψυχή μου.»

Ἡ μητέρα του ἂν καὶ προσπάθησε πολὺ νὰ τὸν ἐμποδίσει, δὲν τὰ κατάφερε καὶ τελικὰ ὑποχώρησε στὴν ἐπιθυμία του. Ἐφυγε λοιπὸν, ἔγινε καὶ μοναχός, ἀλλὰ ζόδεψε τὴ ζωὴ του μὲ ἀμέλεια.

Κάποτε πέθανε ἡ μητέρα του καὶ μετὰ ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διάστημα συνέβη νὰ ἀρρωστήσει κι αὐτὸς πολὺ βαριά καὶ κάποια στιγμή ἤρθε σὲ ἔκσταση καὶ ἀρπάχθηκε στὴν κρίση, ἐκεῖ βρῆκε τὴ μητέρα του ἀνάμεσα στοὺς κατάδικους.

Ἐκείνη λοιπὸν, μόλις τὸν εἶδε, ἐκπληκτὴ του λέει: «Τί συμβαίνει, παιδί μου; Καὶ σὺ καταδικάσθηκες νὰ ῥθεις στὸν τόπο αὐτό; Καὶ ποῦ πῆγαν τὰ λόγια πού ἔλεγες; Θέλω νὰ σώσω τὴν ψυχή μου;»

Ντροπιάστηκε βέβαια μ' αὐτὰ πού ἀκουσε καὶ στεκόταν καταλυπημένος μὴ μπορώντας νὰ τῆς δώσει καμιά ἀπάντηση. Οἰκονόμησε ὅμως ὁ φιλόνητος Θεὸς καὶ μετὰ τὸ ὄραμα αὐτὸ ἀνέλαβε ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του. Καὶ ἐπειδὴ σκέφθηκε ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸ τοῦ ἔγινε μία τέτοια ἐπίσκεψη, ἔγινε ἔγκλειστος καὶ φρόντιζε γιὰ τὴ σωτηρία του, μετανοώντας καὶ κλαίοντας γιὰ ὅσα μὲς στὴν ἀμέλειά του ἔκανε πιδὸ μπροστά. Καὶ τόσο μεγάλη ἦταν ἡ κατάνυξή του, ὥστε πολλοὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ ὑποχωρήσει λίγο, μήπως καὶ πάθει κάποια ζημιὰ ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ κλάμα. Αὐτὸς ὅμως δὲν παρηγοριόταν μὲ τίποτε καὶ ἔλεγε: «Ἐάν δὲν μπόρεσα νὰ ἀντέξω τὸν ἐξευτελισμὸ ἀπὸ τὴ μητέρα μου, πῶς θὰ σηκώσω κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως τὴν αἰσχύνη μπροστά στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους;»

Δ) Γνωριμία με τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας

Ἅγιος Παρθένιος Ἐπίσκοπος Λαμφάκου
7 Φεβρουαρίου

Ὁ ὅσιος Παρθένιος ἔζησε στὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Καταγόταν ἀπὸ Κωμόπολη τῆς Βιθυνίας καὶ ἦταν γιὸς τοῦ Διακόνου Χριστοφόρου. Γράμματα πολλὰ δὲν ἔμαθε, ἦταν ὅμως εὐλαβέστατος καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ διδάχθηκε τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ γι' αὐτὸ ὑπῆρξε φιλόθεος, φιλόνητος καὶ ἐλεήμων. Ἀσχολεῖτο μὲ τὸ ψάρεμα, στὸ ὅποιο εἶχε θαυμαστὲς ἐπιδόσεις, καὶ τὰ ψάρια πού ψάρευε τὰ μοίραζε στοὺς φτωχοὺς ἢ τα πούλοῦσε καὶ τοὺς ἔδινε τὰ χρήματα. Ἐπίσης, ἐπισκεπτόταν τοὺς θλιμμένους καὶ τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς παρηγοροῦσε μὲ τὸν ἐμπνευσμένο λόγο του καὶ μὲ τὰ ἔργα τῆς φιλονητικότητάς του. Τὴν διακονία τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸν ὅλο τρόπο τῆς ζωῆς του ἐξετίμησε ὁ Ἐπίσκοπος Μελιτοπόλεως Φίλιππος, ὁ ὁποῖος τὸν χειροτόνησε Ἱερέα. Ἀργότερα ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου Ἀχιλλῖος τὸν χειροτόνησε Ἐπίσκοπο Λαμφάκου.

Ἡ Λάμφακος ἦταν ἀρχαία πόλη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὸν Ἑλλήσποντο. Βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Θρακικὴ Χερσόνησο τῆς Καλλιπόλης, ἀρχαίας πόλης τῆς Καρδίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέειχε γύρω στὰ τέσσερα χιλιόμετρα καὶ ὀκτὼ χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν σημερινὴ Καλλιπόλη. Ἡ πλειοψηφία τῶν κατοίκων τῆς Λαμφάκου ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγίου Παρθενίου ἦταν εἰδωλολάτρες, τοὺς ὁποίους ὅμως «κέρδισε» μὲ τὴν ἀγάπη του, τὰ καλά του ἔργα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ θαύματα πού ἐπιτελοῦσε. Ἀρκετοὺς εἰδωλολάτρες θεράπευσε ἀπὸ ἀνίατες ἀσθένειες.

Ὁ ὅσιος Παρθένιος θεωρεῖται προστάτης τῶν καρκινωπαθῶν, ἐπειδὴ θεράπευσε καὶ θεραπεύει πολλοὺς καρκινωπαθεῖς. Ὁταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη αὐτὴν ζωὴ, ἡ πλειοψηφία τοῦ ποιμνίου τοῦ ἦταν εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τοῦ ἁγίου Παρθενίου μᾶς δίνουν τὴν ἀφορμὴ νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, πού εἶναι δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔχει τόση δύναμη πού μπορεῖ νὰ προκαλέσει πνευματικὸ σεισμὸ στὰ ἔγκατα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ μάλιστα σεισμὸ πολλῶν «ρίχτερ», πού ὅμως δὲν προκαλεῖ ἀπογοήτευση καὶ ἀπελπισία, ἀλλὰ ἐλπίδα καὶ πνευματικὴ ἀναγέννηση, ἀφοῦ προηγουμένως γκρεμίζει ὅ,τι σάπιο καὶ παλαιό.

Ἐάν ὁ ὅσιος Παρθένιος ἀντιμετώπιζε τοὺς εἰδωλολάτρες ὡς ἐχθροὺς το πιθανότερο εἶναι νὰ τοὺς ἔστρεφε ἐναντίον του καὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης, ἂν προσπαθοῦσε νὰ τοὺς πείσει μὲ λογικὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι βρίσκονται στὴν πλάνη, καὶ πάλι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας του αὐτῆς θὰ ἦσαν μηδαμινά, ἐπειδὴ ὁ λόγος προκαλεῖ ἀντίλογο καὶ συνήθως δὲν ὀδηγεῖ στὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα. Ὁ ὅσιος Παρθένιος χρησιμοποίησε τὴν γλώσσα τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγάπης, πού ὀδηγεῖ ἀλάνθαστα στὴν ἐπικοινωνία καὶ τὴν ἀλληλοκατανόηση χωρὶς προστριβὲς καὶ ἄγονες ἀντιπαραθέσεις, καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἄριστα ἀποτελέσματα, ἐπειδὴ ὅπως λέει μιὰ σοφὴ λαϊκὴ παροιμία «τὸ ψωμί τρώγεται καλύτερα μὲ τὸ μέλι παρά μὲ τὸ ξύδι.»

Ε) Πρόγραμμα Ακολουθιών Φεβρουαρίου 2022

Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο
Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή δέν εϋλογοϋνται στο Ναό μας «Φανουρόπιτες» λόγω τῆς Νηστείας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Οὔτε Κυριακή.	Οἱ ἐφημέριοι διακονοῦν στο Κοιμητήριο κάθε Σάββατο 11-12 π.μ. (ἐκτός ἀπροόπτου)	1 μ. Ἁγιασμός 8.30 *** Ἑσπερινός Ὑπαπαντῆς	2 ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία		Οἱ ἀπογευματινές ἀκολουθίες τοῦ μηνός ἀρχίζουν στις 5.00 μ.μ. (ἐκτός ἀπό ὅσες σημειώνονται εἰδικῶς)	5 Ἁγάθης μάρτυρος ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία
6 ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' Ματθαίου ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία	7 Ἑσπερινός		9 Ἑσπερινός Ἀγ.Χαραλάμπους 5.30 μ.μ. <i>εορτάζον Παρεκκλήσιο</i>	10 Ἀγ.Χαραλάμπους ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία <i>εορτάζον Παρεκκλήσιο</i>		12 Ἀγ. Μελετίου ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία *** Ἑσπερινός Κυριακῆς
13 ΚΥΡΙΑΚΗ Τελώνου & Φαρισαίου ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία ΑΡΧΗ ΤΡΙΩΔΙΟΥ	14 Ἑσπερινός		Τὸ Πρόγραμμα τῶν καθημερινῶν ἀκολουθιῶν ἐκδίδεται κάθε ἐβδομάδα καὶ ἀναρτᾶται στους πίνακες ἀνακοινώσεων τοῦ Ναοῦ. <i>Δέν καταγράφεται στο περιοδικό μας.</i>			19 Ἑσπερινός Κυριακῆς
20 ΚΥΡΙΑΚΗ τοῦ Ἀσώτου ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία	21 Ἑσπερινός			24 Α' & Β' εὔρεση κεφαλῆς Τ. Προδρόμου ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία	25 Τρισάγια ἐπὶ τῶν μνημάτων 4.30 μ.μ. Ἑσπερινός & κοινὸ Μνημόσυνο 5.30 μ.μ. <i>Κοιμητηριακὸ Παρεκκλήσιο</i>	26 ΨΥΧΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία <i>Κοιμητηριακὸ Παρεκκλήσιο</i> *** Ἑσπερινός Κυριακῆς
27 ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς Ἀπόκρεω ᾠρθρος & Θ.Λειτουργία	28 Δευτέρα τῆς Τυρινῆς Ἑσπερινός	Ἡ ἀκολουθία τοῦ ᾠρθρου τῶν Κυριακῶν θὰ ἀρχίζει στις 6.40 π.μ. καὶ θὰ ὁλοκληρώνεται ἢ Θ. Λειτουργία στις 10.00 π.μ.		Ἡ ἀκολουθία τοῦ ᾠρθρου τῶν καθημερινῶν θὰ ἀρχίζει στις 6.50 π.μ. καὶ θὰ ὁλοκληρώνεται ἢ Θ. Λειτουργία στις 9.15 π.μ.		Τὸ μυστήριο τῆς ἰ. ἐξομολογήσεως θὰ τελεσθεῖ στις 8 / 2 5.00 – 6.15 μ.μ. & στις 22 / 2 ἀπὸ τις 10.00 π.μ.